

DA

DA

DA



EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 23.8.2010
KOM(2010) 428 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

**i henhold til artikel 22 i Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om
anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation**

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

i henhold til artikel 22 i Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation

1. INDLEDNING

1.1. Baggrund

Rammeafgørelse 2006/783/RIA anvender princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation, der er truffet af en domstol med kompetence i straffesager, for at lette fuldbyrdelsen af disse afgørelser i andre medlemsstater end den, hvor afgørelsen om konfiskation blev truffet. Rammeafgørelsen finder anvendelse på alle lovovertrædelser, med hensyn til hvilke der kan træffes afgørelse om konfiskation. Kontrol af dobbelt strafbarhed er afskaffet med hensyn til 32 kategorier af lovovertrædelser, der er opført i rammeafgørelsen.

1.2. Meddelelser fra medlemsstaterne

Ved udgangen af februar 2010 havde Kommissionen modtaget meddelelser om nationale love, der gennemførte bestemmelserne i rammeafgørelsen, fra følgende 13 medlemsstater: Østrig (herefter "**AT**"), Tjekkiet (herefter "**CZ**"), Tyskland (herefter "**DE**"), Danmark (herefter "**DK**"), Finland (herefter "**FI**"), Irland (herefter "**IE**"), Ungarn (herefter "**HU**"), Letland (herefter "**LV**"), Nederlandene (herefter "**NL**"), Polen (herefter "**PL**"), Portugal (herefter "**PT**"), Rumænien (herefter "**RO**") og Slovenien (herefter "**SI**"). IE vedlagde ikke meddelelsen sin gennemførelseslov. HU og DE sendte kun en uofficiel meddelelse.

Syv medlemsstater (Belgien (herefter "**BE**"), Cypern (herefter "**CY**"), Grækenland (herefter "**EL**"), Spanien (herefter "**ES**"), Frankrig (herefter "**FR**"), Italien (herefter "**IT**") og Litauen (herefter "**LT**") meddelte Kommissionen, at de var i færd med at udarbejde den relevante lovgivning på nationalt plan. Imidlertid var der ingen af disse medlemsstater, der vedtog lovgivningen eller gav Kommissionen meddelelse herom inden udgangen af februar 2010.

De fleste medlemsstater, der sendte Kommissionen en meddelelse, havde gennemført rammeafgørelsen korrekt, dog med undtagelse af artikel 8 om afslagsgrunde. De fleste medlemsstater havde medtaget yderligere grunde til afslag, som ikke er angivet i rammeafgørelsen. Dette indebærer en væsentlig begrænsning af rammeafgørelsens anvendelsesområde og er ikke i overensstemmelse med den. Nogle få medlemsstater foretog kun en delvis gennemførelse af rammeafgørelsen.

Der er ikke modtaget nogen meddelelse eller oplysninger om gennemførelsesprocessen fra de følgende syv medlemsstater: Bulgarien (herefter "**BG**"), Estland (herefter "**EE**"), Luxembourg (herefter "**LU**"), Malta (herefter "**MT**"), Sverige (herefter "**SE**"), Slovakiet (herefter "**SK**") og Det Forenede Kongerige (herefter "**UK**").

1.3. Metode og kriterier for evalueringen

I henhold til artikel 22 i rammeafgørelsen skal Kommissionen udarbejde en skriftlig rapport om de foranstaltninger, medlemsstaterne har truffet for at efterkomme rammeafgørelsen inden den 24. november 2008. Rapporten skulle udarbejdes tids nok til, at Rådet senest den 24.

november 2009 kunne undersøge, om medlemsstaterne havde truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen. Forsinkelsen med at udarbejde rapporten skyldes det lave antal meddelelser (kun to), der var modtaget ved udløbet af den oprindelige frist i rammeafgørelsen.

Det er kendetegnende for rammeafgørelser, at de er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Uanset hvilken form de måtte vælge, skal principperne om klarhed, retssikkerhed og effektivitet overholdes. Rammeafgørelser har ikke direkte virkning. Princippet om overensstemmende fortolkning er dog bindende i forbindelse med rammeafgørelser, der er vedtaget i medfør af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union¹.

2. EVALUERING

Generelle gennemførelsesspørgsmål

Alle medlemsstaterne har valgt forskellige metoder til at gennemføre rammeafgørelsen i national lovgivning.

AT gennemførte rammeafgørelsen ved en ændring af forbundsloven om retligt samarbejde med EU's medlemsstater på det strafferetlige område. Loven indeholder også bestemmelser til gennemførelse af andre rammeafgørelser om samarbejde i straffesager. Gennemførelsen omfatter de vigtigste dele af rammeafgørelsen, men der er visse udeladelser.

CZ foretog en række ændringer i strafferetsplejeloven. Der er foretaget en meget grundig gennemførelse, som omfatter alle de vigtige bestemmelser i rammeafgørelsen.

DE har gennemført rammeafgørelsen ved at ændre og supplere forbundsloven om international juridisk bistand i straffesager. Da der ikke foreligger nogen konsolideret udgave af de ændrede bestemmelser, er det til tider vanskeligt at bedømme, om gennemførelsen er fuldstændig og korrekt. Visse af de grundlæggende principper i rammeafgørelsen (såsom princippet om direkte kontakt) er tilsyneladende ikke blevet gennemført rigtigt.

DK - Den danske gennemførelseslov trådte i kraft den 1. januar 2005, dvs. næsten to år inden rammeafgørelsen blev vedtaget af Rådet. Dansk ret indeholder bestemmelser om de væsentligste dele af anerkendelsen af afgørelser om konfiskation, men visse mindre væsentlige dele er udeladt.

FI - Finlands gennemførelseslov er meget kort. Et særligt kendetegn ved denne lov er, at den indeholder en generel bestemmelse i lovens § 1 om, at bestemmelser af lovgivningsmæssig karakter i rammeafgørelsen skal følges som en del af gældende ret, medmindre andet er bestemt i gennemførelsesloven. En sådan bestemmelse kan føre til manglende klarhed og retssikkerhed blandt advokater og retlige myndigheder, da de skal have indgående kendskab til rammeafgørelsen selv og anvende den direkte. Den finske gennemførelseslov fokuserer kun på nogle få spørgsmål, såsom appel af afgørelser om anerkendelse af konfiskationsafgørelsen. For så vidt angår de fleste andre bestemmelser, henviser gennemførelseslovgivningen til den generelle bestemmelse. Det er derfor forbundet med visse

¹ EF-Domstolens dom af 16. juni 2005 i sag C-105/03, sag C-105/03, *Pupino*, EUT C 292 af 15.11.2006, s. 2.

vanskeligheder at vurdere, i hvor høj grad der er sket gennemførelse. Under hensyn til den generelle bestemmelse kan den finske gennemførelse anses for formelt set at være tilstrækkelig. For at rapporten skal være klarere, angives det imidlertid i den, at FI ikke har gennemført visse dele af bestemmelsen, hvis gennemførelsesloven ikke indeholder særlige bestemmelser om dem.

IE har ikke vedlagt gennemførelseslovgivningen, da de fremsendte meddelelsen. Gennemførelsen skete i loven om gensidig bistand i straffesager i 2008. I de fleste tilfælde svarer ordlyden af gennemførelsesloven ikke til rammeafgørelsen, og adskillige væsentlige bestemmelser og grundlæggende principper om gensidig anerkendelse er udeladt. F.eks. indeholder loven ikke princippet om direkte kontakt og anerkendelse uden yderligere formaliteter, afskaffelse af kontrol af dobbelt strafbarhed for de 32 lovovertrædelser, afslagsgrunde, udsættelsesgrunde eller adgang til prøvelse. Derimod behandler den andre spørgsmål, der ikke er fastlagt ved rammeafgørelsen, såsom renter af skyldige beløb og procedurer for salg af ejendom og om, at der ikke kan ske frihedsberøvelse på grund af misligholdelse.

HU har gennemført rammeafgørelsen ved en lov om samarbejde med medlemsstaterne i Den Europæiske Union i straffesager. Gennemførelsen er tilstrækkelig.

LV har foretaget ændringer af den lettiske lov om strafferetspleje. Der er kun sket delvis gennemførelse i Letland, idet loven udelader visse dele af rammeafgørelsen.

NL har gennemført rammeafgørelsen ved hjælp af ændringer i lov om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner. Gennemførelsen omfatter alle de væsentlige dele af rammeafgørelsen og er derfor tilstrækkelig.

PL har ændret lov om strafferetspleje og indsat et kapitel om gensidig anerkendelse af konfiskationsafgørelser. Gennemførelsen omfatter de vigtigste dele.

PT har vedtaget en særlig lov, der kun gennemfører rammeafgørelsen, og har ikke kombineret den med andre rammeafgørelser om gensidig anerkendelse. Loven er meget detaljeret, følger rammeafgørelsens struktur og gennemfører alle væsentlige dele af rammeafgørelsen. Gennemførelsen er derfor yderst tilfredsstillende.

RO har ændret lov om internationalt retligt samarbejde i straffesager. Den rumænske gennemførelse er særdeles detaljeret. Gennemførelsen omfatter alle de væsentlige bestemmelser i rammeafgørelsen og er derfor tilstrækkelig.

SI har gennemført rammeafgørelsen i en lov om samarbejde med EU-medlemsstaterne i straffesager. Loven gennemfører alle retsakter vedrørende gensidig anerkendelse. Den almindelige del indeholder generelle principper, såsom princippet om gensidig anerkendelse, og derefter følger enkelte kapitler om gensidig anerkendelse af forskellige former for afgørelser. Afsnittet om gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation gennemfører alle væsentlige bestemmelser i rammeafgørelser og er derfor godt.

Artikel 1 - Formål

Artikel 1, stk. 1, fastsætter det generelle formål med rammeafgørelsen. Der er ikke behov for at gennemføre bestemmelsen, hvis den sammenhæng, gennemførelsesloven indgår i, er tilstrækkeligt klar med hensyn til formålet med lovgivningen.

AT, FI, NL CZ og PT har medtaget det generelle formål i deres nationale gennemførelseslov. Andre medlemsstater (IE, LV, PL, RO, SI, DE, DK og HU) medtog ikke dette stykke.

I henhold til rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, indebærer den ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i traktatens artikel 6, og forpligtelser, der påhviler de judicielle myndigheder i denne henseende, berøres ikke heraf.

Bestemmelsen gengiver en generel forpligtelse for alle medlemsstaterne, og som sådan er gennemførelsen af den muligvis overflødig. Det er klart, at medlemsstaterne har lov til at fastsætte denne forpligtelse i deres gennemførelseslov.

Efter de fleste medlemsstaters opfattelse kræver denne artikel ikke gennemførelse. Visse medlemsstater (AT, FI) har gennemført denne forpligtelse i form af en yderligere grund til afslag.

Artikel 2 - Definitioner

Artikel 2 definerer termer såsom "udstedelsesstat" og "fuldbyrdesstat", "afgørelse om konfiskation", "formuegoder", "udbytte", "redskaber" og "kulturgoder". Gennemførelsen af rammeafgørelser indebærer en vis skønsmargen med hensyn til, om det er nødvendigt at gennemføre alle definitioner i national ret. Medlemsstaterne skal dog sikre, at deres nationale gennemførelse ikke bringer opfyldelsen af målene med rammeafgørelsen i fare. Hvis visse definitioner slet ikke medtages, kan det føre til manglende sikkerhed, f.eks. bør definitionen af "afgørelse om konfiskation" implementeres, så det sikres, at de udenlandske afgørelser kan anerkendes, uanset hvilken betegnelse de har i den medlemsstat, der udsteder dem, da den relevante terminologi er meget forskellig i de forskellige medlemsstater.

AT har anført, at landet har gennemført definitionerne, men medsendte ikke de relevante dele af loven. Den relevante del af den østrigske lov indeholder kun en delvis definition af "afgørelse om konfiskation, for så vidt som den undlader at nævne, at det er en endelig afgørelse truffet af domstolen. PL har anført, at landet har gennemført definitionerne, men den lov, der henvises til (som ikke var vedlagt meddelelsen), indeholder ingen definitioner.

AT, NL, PT og RO har dækket alle termene. Visse medlemsstater (IE, SI, DK, CZ og HU) har kun gennemført visse definitioner, f.eks. definitionen af "afgørelse om konfiskation". Andre medlemsstater (LV, FI, DE og PL) har ikke gennemført nogen som helst af definitionerne i national ret, hvilket kan føre til usikkerhed med hensyn til anvendelsesområdet for den pågældende retsakt.

Artikel 3 - Udpegelse af kompetente myndigheder

Denne artikel forpligter medlemsstaterne til at give Rådets Generalsekretariat og Kommissionen meddelelse om, hvilke nationale myndigheder der har kompetence i forbindelse med rammeafgørelsen. Hver medlemsstat kan, hvis det er nødvendigt på grund af dens interne kompetencefordeling, udpege en eller flere centrale myndigheder til at forestå den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelserne samt til at bistå de kompetente myndigheder.

For nogle medlemsstater er det nationale domstole, der er ansvarlige for udstedelse eller fuldbyrdelse af afgørelser (AT, CZ, IE, HU, LV, PL, PT, SI og RO), eller den offentlige anklagemyndighed med stedlig kompetence. I andre medlemsstater er det den centrale

myndighed, der er udpeget som udstedende eller fuldbyrdende myndighed. Det er tilfældet for FI (Rättsregistercentralen), DK (Justitsministeriet) og NL (anklagemyndigheden i Leeuwarden).

Der er udpeget en central myndighed til fremsendelse af dokumenter i CZ, IE, LV, PL og SI (justitsministeriet). RO har udpeget justitsministeriet som den centrale myndighed til at yde bistand og fremsende dokumenter i situationer, hvor det ikke er muligt at tage direkte kontakt. Den lettiske gennemførelseslov udpeger domstolene som kompetente myndigheder, men tillægger også justitsministeriet en vigtig rolle, idet ministeriet skal tage stilling til, om der foreligger en grund til afslag, før den beslutter at sende begæringen om fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation videre til domstolen. IE tillægger ligeledes den centrale myndighed en vigtig rolle, idet myndigheden skal tage stilling til, om den vil videresende anmodningen om konfiskation, den har modtaget fra en anden medlemsstat, til High Court. Bestemmelser herom er ikke i overensstemmelse med princippet om direkte kontakt mellem de kompetente myndigheder og den rent administrative rolle, som det i artikel 3 er bestemt, de centrale myndigheder skal have.

Artikel 4 - Fremsendelse af afgørelser om konfiskation

I henhold til denne artikel kan en afgørelse fremsendes sammen med en attest til den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen om konfiskation af et pengebeløb, har formuegoder eller indtægt. Vedrører afgørelsen om konfiskation specifikke formuegoder, kan den fremsendes til den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvor formuegodet befinder sig. Princippet om direkte kontakt mellem de kompetente myndigheder er nedfældet i denne artikel. Når myndigheden ikke har kompetence til at anerkende afgørelsen om konfiskation, skal den af egen drift fremsende afgørelsen til den kompetente myndighed.

CZ, HU, PL, PT, RO, SI og NL har medtaget alle elementer af artikel 4 i deres gennemførelsesbestemmelser. AT, DK og LV har kun gennemført denne bestemmelse delvis. FI har ikke gennemført artiklen, for så vidt som der er gennemført en generel bestemmelse om, at bestemmelser af lovgivningsmæssig karakter i rammeafgørelsen skal følges som en del af gældende ret (se Generelle gennemførelsesspørgsmål). IE og DE har ikke gennemført denne artikel.

Princippet om **direkte kontakt** er blevet gennemført af NL og DK, hvor den centrale myndighed samtidig er den kompetente myndighed med hensyn til udstedelse og fuldbyrdelse, der kommunikerer direkte med de andre staters kompetente myndigheder. Princippet er også gennemført af AT, CZ, PL, PT, RO og SI. AT og SI har bestemmelser om direkte kontakt mellem kompetente myndigheder, men den udstedende domstol skal, inden den fremsender anmodningen til en anden medlemsstat, give anklagemyndigheden lejlighed til at udtale sig og de berørte personer lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger.

LV har ikke gennemført princippet om direkte kontakt, idet justitsministeriet ikke alene er den myndighed, der fremsender og modtager afgørelser om konfiskation, men det afgør også, om afgørelser om konfiskation skal fremsendes til de kompetente myndigheder, og beslutter, om der er grund til at meddele afslag. IE har ikke gennemført princippet om direkte kontakt, da den kompetente domstol sender afgørelsen om konfiskation til chefen for anklagemyndigheden, der beslutter, om afgørelsen om konfiskation skal fremsendes til den centrale myndighed med henblik på videresendelse til en anden medlemsstat. DE har ikke udtrykkeligt indført princippet i national ret.

Artikel 5 - Fremsendelse af afgørelser om konfiskation til en eller flere fuldbyrdesstater

Som hovedregel må en afgørelse om konfiskation kun fremsendes til en enkelt fuldbyrdesstat ad gangen. Artikel 5, stk. 2 og 3, indeholder undtagelser fra denne regel for de tilfælde, hvor forskellige formuegoder befinder sig i forskellige fuldbyrdesstater, hvor konfiskationen kræver indgriben i mere end én fuldbyrdesstat, og hvor et nærmere angivet formuegode befinder sig i en af to eller flere angivne fuldbyrdesstater. For så vidt angår en afgørelse om konfiskation af et pengebeløb, kan denne sendes til mere end en fuldbyrdesstat, når formuegodet ikke er indefrosset, eller når værdien af formuegodet sandsynligvis ikke er tilstrækkelig til en fuldstændig fuldbyrdelse.

AT, CZ, HU, NL, PL, PT, SI, og RO har gennemført denne artikel fuldt ud.

LV og DE har delvis gennemført denne artikel. DK har anført, at denne bestemmelse ikke behøver nogen gennemførelse. FI og IE har ikke gennemført denne artikel.

Artikel 6 - Lovovertrædelser

Denne artikel indeholder en liste over lovovertrædelser, som medfører anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i udstedelsesstaten straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år. Ved alle andre overtrædelser kan fuldbyrdesstaten foretage en sådan kontrol af dobbelt strafbarhed. Listen omfatter 32 lovovertrædelser, som også er opført i andre rammeafgørelser. Den juridiske afgrænsning af lovovertrædelserne tilkommer alene udstedelsesmedlemsstaten.

CZ, DK, LV, PT, RO og SI har gennemført bestemmelsen i fuld overensstemmelse med rammeafgørelsen. Disse medlemsstater har optaget listen over lovovertrædelser direkte i gennemførelsesloven. AT, HU, NL, DE og PL har oplyst, at de havde gennemført listen over lovovertrædelser, men har ikke vedlagt meddelelsen den relevante lovgivning. Der er derfor ikke muligt at vurdere disse landes gennemførelse. FI har ikke gennemført afgørelsen, men har fastsat en generel bestemmelse om "direkte anvendelse" af rammeafgørelsen (se den generelle bemærkning). IE har ikke gennemført bestemmelsen, og i henhold til gældende ret anerkender landet ikke afgørelser om konfiskation vedrørende lovovertrædelser, der ikke er lovovertrædelser i IE. Dette er i strid med rammeafgørelsens artikel 6.

Artikel 7 - Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser

Ifølge artikel 7 skal en afgørelse om konfiskation anerkendes uden yderligere formaliteter, og alle de nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelsen skal straks træffes. Love til gennemførelse heraf, der indeholder en forpligtelse for den kompetente myndighed til at indkalde til et retsmøde i hver enkelt sag, er ikke i fuld overensstemmelse med artikel 7, eftersom et retsmøde sædvanligvis udgør en væsentlig formalitet.

CZ, PL, RO og SI har gennemført denne bestemmelse, men har indført en forpligtelse til at indkalde til offentligt retsmøde i hver sag. Da en formalitet af denne art i fuldbyrdesstaten er af generel karakter, er et sådant retsmøde ikke i fuld overensstemmelse med rammeafgørelsen.

Efter den finske gennemførelse er der mulighed for at afholde offentligt retsmøde, når det er sandsynligt, at der vil blive påberåbt visse grunde til afslag. En sådan bestemmelse må anses for at være i overensstemmelse med rammeafgørelsen, idet afgørelsen om at indkalde til

retsmøde skal træffes under hensyn til sagens konkrete omstændigheder, hvis fuldbyrdelsesmyndigheden er af den opfattelse, at der kan foreligge en grund til at meddele afslag, og at dette kræver, at parterne bliver hørt.

LV har gennemført bestemmelsen ved at indføre en skriftlig procedure for anerkendelse af afgørelser om konfiskation.

AT har fastsat, at den berørte person skal have mulighed for at fremsætte bemærkninger til vilkårene for fuldbyrdelse, for så vidt han kan indkaldes på det østrigske territorium.

DK, HU, NL og PT har gennemført bestemmelsen uden at nævne nogen særlig procedure, der fører til anerkendelse (med andre ord, om det er muligt at afholde offentligt retsmøde, om der er pligt dertil, eller om der ikke er truffet bestemmelse herom).

DE kræver, at den kompetente myndighed (anklagemyndigheden med stedlig kompetence) giver den domfældte og alle andre berørte parter lejlighed til at fremkomme med bemærkninger. Loven bestemmer også, at en domstol skal inddrages, når den kompetente myndighed anmoder herom, idet denne altså ikke selv kan træffe alle de nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation som krævet i henhold til artikel 7.

IE har delvis gennemført bestemmelse, men gennemførelsesloven indeholder ikke bestemmelser om, at anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation skal ske uden yderligere formaliteter.

Generelt har medlemsstaterne ikke anført nogen frist for fuldbyrdelsen.

Følgende medlemsstater har afgivet en erklæring i henhold til rammeafgørelsens artikel 7, stk. 5: AT, LU, PL og SI vil ikke anerkende og fuldbyrde afgørelser om konfiskation, der er truffet under omstændigheder, hvor konfiskation skulle ske i henhold til en udvidet adgang til konfiskation i udstedelsesstatens lovgivning (artikel 2, litra d), nr. iv)). PL har medtaget denne begrænsning direkte i gennemførelsesloven.

Artikel 8 - Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse

I artikel 8 er der fastsat en række grunde, der kan danne grundlag for at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse. Alle de i artiklen anførte grunde er valgfri for medlemsstaterne, der kan vælge at gennemføre dem eller lade være, og de kan også fastsætte strengere betingelser for at anvende dem end betingelserne i denne bestemmelse². Hvis de gennemføres, bør grundene til at meddele afslag optages i national ret som valgfri for den kompetente myndighed ("Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten *kan* afslå...") Da de udgør en undtagelse fra det generelle princip om gensidig anerkendelse, er listen over grundene udtømmende, så medlemsstaterne kan ikke medtage andre grunde til afslag i deres gennemførelseslovgivning.

Medlemsstaterne har gennemført følgende grunde til afslag:

- attesten foreligger ikke, er mangelfuldt udfærdiget eller er i åbenlys uoverensstemmelse med afgørelsen (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: DE, PL, PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DK, LV og NL; gennemført som delvis obligatorisk, delvis fakultativ af HU)

² EF-Domstolens dom af 6. oktober 2009 i sag C-123/08, *Wolzenburg*, EUT C 116 af 9.5.2008, s. 3.

- ne bis in idem (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: PL, PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DE, HU, LV, NL og SI; gennemført som delvis obligatorisk, delvis fakultativ af DK)
- princippet om dobbelt strafbarhed (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: PL og DK; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DE, HU, NL, RO, LV og SI)
- immunitet (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DK, HU, LV, NL og SI)
- den af sagen berørte parts rettigheder (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: PL, PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DK, NL og SI; ikke gennemført af HU og LV)
- retssag, uden at den pågældende var til stede, og uden at en advokat gav møde for den pågældende (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: PL, PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ, DE, DK, HU, LV, NL og SI)
- princippet om stedlig kompetence (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: CZ, HU, NL, PL, PT and RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT og SI; gennemført som delvis fakultativ, delvis obligatorisk af DE og DK, ikke gennemført af LV)
- Konfiskation i henhold til en udvidet adgang til konfiskation (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: DK og NL, gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, CZ og PL, ikke gennemført af HU, RO, SI og LV)
- afgørelsen kan ikke fuldbyrdes på grund af forældelse (gennemført som fakultativ afslagsgrund af: DE, DK, PL, PT og RO; gennemført som obligatorisk afslagsgrund af: AT, LV, NL og SI)
- FI har ikke gennemført nogen af afslagsgrundene i rammeafgørelsen, men har fastsat, at bestemmelser af lovgivningsmæssig karakter i rammeafgørelsen skal følges som en del af gældende ret.
- IE har ikke gennemført nogen af afslagsgrundene i rammeafgørelsen.

Yderligere grunde fastsat af medlemsstaterne:

- **AT** har endvidere indført følgende obligatoriske afslagsgrunde: den pågældende har fået amnesti eller er blevet benådet; afgørelsen blev truffet under tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet ved artikel 6 i TEU; den retlige kvalificering af lovovertrædelsen er åbenbart urigtig, eller den pågældende erklærer, at afgørelsen om konfiskation allerede er fuldbyrdet.
- **CZ** har medtaget en række yderligere obligatoriske afslagsgrunde: Formuegodet kan ikke konfiskeres i henhold til andre landes ret; formuegodet er allerede blevet konfiskeret, er forsvundet eller kan ikke findes; dommen er allerede fuldbyrdet i en anden stat; den pågældende har fået amnesti eller er blevet benådet; fuldbyrdelsen ville være i strid med væsentlige tjekkiske forfatningsprincipper.

- **DE** har medtaget yderligere to mulige afslagsgrunde, henholdsvis når der er truffet en tysk afgørelse om konfiskation eller fortabelse af rettigheder vedrørende de samme aktiver, og når de samme aktiver er omfattet af en tredje medlemsstats konfiskations- eller fortabelsesforanstaltning, i begge tilfælde dog kun, hvis det er i almenvellets interesse, at den anden foranstaltning får forrang (kun den første situation er omfattet af rammeafgørelsen, der i artikel 10 bestemmer, at den kompetente myndighed i sådanne tilfælde kan udsætte - men ikke afslå - fuldbyrdelsen af konfiskationsforanstaltningen).
- **DK** har medtaget en række yderligere obligatoriske afslagsgrunde: den pågældende er blevet benådet for forholdet i DK; der er grund til at antage, at afgørelsen blev truffet med det formål at forfølge eller straffe en person på grund af dennes køn, race, tro, etniske oprindelse, statsborgerskab, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering.
- **FI** har medtaget endnu en obligatorisk afslagsgrund: hvis der er begrundet mistanke om, at retssagen blev behandlet i strid med princippet om retfærdig rettergang, og fuldbyrdelse ville være urimelig.
- **HU** har anført de følgende yderligere obligatoriske afslagsgrunde: lovovertrædelsen, som afgørelsen angår, falder ind under ungarsk jurisdiktionskompetence (straffelovens artikel 3 og 4); lovovertrædelsen er omfattet af en amnesti i henhold til ungarsk ret.
- **LV** har tilføjet de følgende fire situationer som obligatoriske afslagsgrunde: det er ikke muligt at fuldbyrde afgørelsen i LV; den pågældende er under den kriminelle myndighedsalder; der er grund til at antage, at straffen er blevet idømt af grunde vedrørende race, religiøst tilhørsforhold, etnisk oprindelse, køn eller politisk overbevisning, og afgørelsen ville være i strid med grundlæggende principper i det lettiske retssystem.
- Yderligere fakultative afslagsgrunde i **PL** omfatter: lovovertræderen er ikke omfattet af polsk jurisdiktionskompetence; der er sket benådning for forbrydelsen ved amnesti.
- **RO** har medtaget en yderligere fakultativ grund: fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation ville være i strid med forfatningsmæssige principper.
- **SI** har medtaget en række yderligere obligatoriske afslagsgrunde: formuegenstandene er en del af den slovenske kulturarv; den pågældende har fået amnesti eller er blevet benådet; der er pålagt konfiskation ved en afgørelse, som under slovensk ret ikke kunne træffes under en straffesag; der er objektive grunde til at antage, at afgørelsen er udstedt med det formål at straffe en person af grunde, der vedrører race, køn eller politisk eller religiøs overbevisning;
- **PT** og **IE** er de eneste medlemsstater, der ikke har medtaget yderligere afslagsgrunde.

Det, at medlemsstaterne har fastsat en lang række yderligere afslagsgrunde, viser, at gennemførelsen af artikel 8 er yderst utilfredsstillende. Medlemsstaterne skal overholde rammeafgørelsen ved kun at fastsætte de afslagsgrunde, rammeafgørelsen har truffet bestemmelse om. Alle yderligere grunde begrænser området for den praktiske anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse betydeligt og er derfor ikke i overensstemmelse med rammeafgørelsens formål, ånd og ordlyd.

Artikel 9 - Retsmidler i fuldbyrdesstaten i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse

Denne artikel indeholder en forpligtelse for fuldbyrdesstaten til at sikre, at de berørte parter råder over retsmidler mod afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation. Betingelserne for at anlægge sag må ikke være mindre fordelagtige end for sagsanlæg angående tilsvarende foranstaltninger af rent indenlandsk karakter. Artikel 9, stk. 2, begrænser muligheden for at få prøvet afgørelsen i fuldbyrdesstaten, idet realitetsgrundlaget for afgørelsen om konfiskation kun kan anfægtes i udstedelsesstaten.

De fleste medlemsstater (AT, CZ, DK, FI, HU, LV, NL, PL, PT og SI) har gennemført den første del af denne artikel korrekt, men visse af dem (AT, DK, LV, NL og PL) har ikke medtaget artikel 9, stk. 2, i deres lovgivning. Kun CZ, FI, HU, PT og SI har gennemført bestemmelsen i fuld overensstemmelse med rammeafgørelsen. RO har gennemført retten til at få adgang til retsmidler for alle berørte parter i form af en "ret til erstatning", men har ikke gennemført artikel 9, stk. 2. DE og IE har ikke gennemført artikel 9.

Artikel 10 - Udsættelse af fuldbyrdelsen

Da der er tale om undtagelser fra princippet om umiddelbar fuldbyrdelse, bør grundene til udsættelse af fuldbyrdelsen ikke gå ud over de tilfælde, der er fastsat i rammeafgørelsen.

De fleste medlemsstater (AT, CZ, DE, DK, LV, NL, PL, PT, RO og SI) har gennemført alle eller visse af udsættelsesgrundene korrekt, og har ikke medtaget yderligere grunde. FI og IE har ikke gennemført nogen udsættelsesgrunde.

HU har medtaget følgende yderligere udsættelsesgrunde: attesten mangler, formuegodet udgør en beskyttet del af kulturarven, den pågældende kan godtgøre, at afgørelsen allerede er blevet opfyldt. Denne gennemførelse er ikke fuldt ud i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

Artikel 11 - Konkurrerende afgørelser om konfiskation

Artiklen opstiller de kriterier, den kompetente myndighed, der fuldbyrder afgørelsen om konfiskation, skal inddrage, når den tager stilling til to eller flere konfiskationskendelser, der er modtaget samtidig.

AT, CZ, HU, LV, NL, PT, RO og SI har gennemført denne artikel. DE, DK, FI, IE og PL har ikke gennemført denne artikel.

Artikel 12 - Den lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

I henhold til artikel 12 finder fuldbyrdesstatens lovgivning anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation. Når konfiskationen allerede er blevet fuldbyrdet helt eller delvis, skal det pågældende beløb i fuldt omfang fratrækkes det beløb, der skal konfiskeres i fuldbyrdesstaten.

I henhold til artikel 12, stk. 3, skal en afgørelse om konfiskation, der er truffet vedrørende en juridisk person, fuldbyrdes, selv om fuldbyrdesstaten ikke anerkender princippet om juridiske personers strafferetlige ansvar.

Artikel 12, stk. 4, bestemmer, at afgørelsen om konfiskation ikke må erstattes af alternative foranstaltninger, medmindre udstedelsesstaten har givet sit samtykke.

AT og NL har gennemført denne artikel fuldt ud, mens andre medlemsstater (CZ, DE, DK, FI, HU, IE, LV, PL, PT, RO og SI) kun har gjort det delvis. Den delvise gennemførelse af denne artikel skyldes især den manglende gennemførelse af stk. 3 vedrørende juridiske personer. Visse medlemsstater har i den forbindelse påberåbt sig national lovgivning (AT, NL og PL), visse har ikke gennemført bestemmelsen eller har ikke vedlagt den relevante lovgivning (DK, IE, FI, PT, RO og SI). I tjekkisk national lovgivning anerkendes der ikke et strafferetligt ansvar for juridiske personer, og den er derfor ikke fuldt ud i overensstemmelse med denne artikel. Det er dog til dels muligt at anerkende og fuldbyrde afgørelser om konfiskation vedrørende juridiske personer i henhold til tjekkisk ret. CZ har meddelt, at landet er ved at udarbejde ny lovgivning, hvori begrebet juridiske personers administrative ansvar for visse former for adfærd indføres i tjekkisk ret.

Artikel 13 - Amnesti, benådning, fornyet prøvelse af afgørelser om konfiskation

I henhold til denne artikel kan amnesti og benådning indrømmes af både udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten, men det er kun udstedelsesstaten, der kan tage stilling til en begæring om fornyet prøvelse af afgørelsen om konfiskation.

Medlemsstaterne har valgt forskellige metoder til at gennemføre denne artikel. PT og RO har fulgt ordlyden af rammeafgørelsen. Visse medlemsstater har kun omtalt den situation, at der meddeles benådning eller amnesti i henhold til deres nationale ret (DK, NL, HU og SI). LV nævner den situation, hvor en afgørelse om amnesti og benådning truffet i udstedelsesstaten er bindende for LV. AT, CZ, DK, HU og SI har gennemført bestemmelsen om amnesti og benådning som en obligatorisk afslagsgrund og PL som en fakultativ afslagsgrund. For så vidt angår fornyet prøvelse, har AT, CZ, NL og PT anført, at der ikke er noget behov for gennemførelse af denne bestemmelse.

DE, FI, og IE har ikke gennemført artiklen.

Artikel 14 - Følgerne af fremsendelse af en afgørelse om konfiskation

I henhold til denne artikel begrænser fremsendelse af en afgørelse om konfiskation ikke udstedelsesstatens ret til selv at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Dette skal dog forenes med pligten til at undgå risiko for at overstige det beløb, der er anført i afgørelsen om konfiskation.

AT, CZ, LV, NL, RO og SI har gennemført denne artikel fuldt ud. HU, PL og PT har kun gjort det delvis.

DK har anført, at der ikke er behov for at gennemføre bestemmelsen i dansk ret. DE, FI, og IE har ikke gennemført bestemmelsen.

Artikel 15 - Afbrydelse af fuldbyrdelsen

Denne artikel fastlægger en forpligtelse til straks at underrette den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten om enhver beslutning eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere er eksigibel eller af anden grund skal tilbagekaldes fra fuldbyrdesstaten. Efter en sådan underretning er fuldbyrdesstaten forpligtet til at indstille fuldbyrdelsen af afgørelsen.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, SI og RO har gennemført denne bestemmelse i sin helhed. DE, FI, og IE har ikke gennemført artiklen.

Artikel 16 - Disponering over konfiskerede formuegoder

Denne artikel fastsætter regler om disponering over penge og andre formuegoder, der er opnået ved fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation. Reglerne finder kun anvendelse, såfremt der ikke er aftalt andet mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten.

Denne artikel er blevet gennemført af AT, CZ, DK, HU, NL, PL, PT, RO og SI og delvis af DE.

LV har indført en mulighed for, at justitsministeriet kan træffe afgørelse angående anmodninger fra en udstedelsesstat om fordeling af midler i overensstemmelse med rammeafgørelsen. Det lettiske justitsministerium er imidlertid ikke forpligtet hertil. FI og IE har ikke gennemført bestemmelsen.

Artikel 17 - Underretning om fuldbyrdelsens resultat

I henhold til denne artikel skal den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten straks underrette den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om trufne afgørelser vedrørende anerkendelse eller fuldbyrdelse.

AT, CZ, DK, HU, LV, NL, PL, PT, RO og SI har gennemført denne artikel.

DE, FI, og IE har ikke gennemført bestemmelsen.

Artikel 18 - Refusion

Bestemmelsen fastsætter regler for, hvornår udstedelsesstaten skal refundere fuldbyrdsstaten beløb, der er betalt i erstatning til de berørte parter for fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation. CZ, DK, PL, PT og RO har gennemført denne bestemmelse. FI har i den nationale lovgivning henvist til den relevante artikel i rammeafgørelsen. AT, DE, IE, HU, LV, NL og SI har ikke gennemført artiklen.

Artikel 19 - Sprog

I artikel 19 er det anført, at attesten skal oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdsstaten. Enhver medlemsstat kan dog når som helst erklære, at den vil acceptere en oversættelse til et eller flere andre officielle sprog.

De fleste medlemsstater kræver en oversættelse til deres eget officielle sprog (AT, CZ, DK, IE, HU, LV, PL, PT og RO). Andre medlemsstater accepterer tillige engelsk (NL og SI). FI accepterer attester på finsk, svensk eller engelsk og på andre sprog, hvis der ikke foreligger hindringer for godkendelse af attesten.

Artikel 20 - Omkostninger

I denne artikel er det fastsat, at medlemsstaterne ikke må afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med anvendelse af rammeafgørelsen. AT, CZ, NL, PL, PT og SI har gennemført denne artikel. Det har DE, IE, HU, LV and RO derimod ikke. FI henviser i

national lovgivning til den relevante artikel i rammeafgørelsen. DK har anført, at denne bestemmelse ikke kræver nogen gennemførelse.

3. KONKLUSIONER

Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 8. oktober 2006 er tydeligvis ikke i tilstrækkelig grad blevet gennemført i EU-medlemsstaternes nationale lovgivning. Kun 13 medlemsstater har gennemført rammeafgørelsen og givet Kommissionen meddelelse herom (i det mindste uformelt) inden udgangen af februar 2010, femten måneder efter fristen fastsat i rammeafgørelsen.

De nationale gennemførelsesbestemmelser, der er modtaget fra de tretten medlemsstater, er generelt tilfredsstillende og må anses for at være i overensstemmelse med rammeafgørelsen, navnlig hvad angår de vigtigste forhold, såsom afskaffelse af kontrollen af dobbelt strafbarhed og anerkendelse af afgørelser uden yderligere formaliteter. Desværre viser gennemgangen af grundene til at afslå anerkendelse, at næsten alle medlemsstaterne har medtaget yderligere grunde i deres nationale lovgivning. Denne praksis er i strid med rammeafgørelsen.

Kommissionen opfordrer alle medlemsstaterne til at tage denne rapport til efterretning og benytte lejligheden til at fremsende alle øvrige relevante oplysninger til Kommissionen og Rådets Generalsekretariat med henblik på at opfylde deres forpligtelser i henhold til rammeafgørelsens artikel 22. Endvidere opfordrer Kommissionen de medlemsstater, der har nævnt, at de er ved at udarbejde relevant lovgivning, til at gennemføre disse nationale foranstaltninger og give meddelelse herom snarest muligt.

Det er en væsentlig hindring for en fuldstændig og effektiv anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse i Den Europæiske Union, at medlemsstaterne kun har gennemført retsaktens delvist og mangelfuldt. Det begrænser den rolle, de retslige myndigheder har i bekæmpelsen af økonomisk kriminalitet med hensyn til at fratage lovovertræderne den økonomiske fordel, de får ved kriminell adfærd. Kommissionen opfordrer alle de medlemsstater, der ikke allerede har gjort det, til hurtigt at træffe foranstaltninger til at gennemføre denne rammeafgørelse i videst muligt omfang. Derudover tilskynder den dem, der ikke har gennemført den korrekt, f.eks. har medtaget yderligere afslagsgrunde, til at revidere deres nationale gennemførelseslovgivning og bringe den i overensstemmelse med rammeafgørelsen. På grundlag af reaktionerne på denne rapport vil Kommissionen overveje, om der er behov for at revidere rammeafgørelsen i henhold til reglerne i Lissabontraktaten.